

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Jertfa ca măsura umanității noastre.

Conferință ținută de Dș. Dr. Irina Berinde la adunarea generală a Congregației „Maica Indurărilor” în 21 Noiembrie 1936.

Când auzim cuvântul jertfă involuntar ne cutremurăm. În imaginația noastră apar rugul și crucea, chinurile și moartea, mănăstirea și singurătatea. Toată lumea devine neagră înaintea noastră, e noapte în jurul nostru în care numai picăturile lacrimilor neplânse strălucesc. Examinând însă mai deaproape conținutul noțiunii „jertfă”, aflăm că în fiecare jertfă este aceea renunțare voluntară fără care orice viață familială și socială ar fi imposibilă și atunci cuvântul jertfă ni se pare mai familiar.

Într'adevăr jertfa este seva stimulentă care pătrunde vinele societății și îi dă viață. Ar fi destul să se

examineze calitatea jertfelor aduse, ca să fim în clar cu calitatea sufletului jertfitorilor. Unde nu e nici o jertfă acolo în zădar am căuta urma sufletului.

Nici un rezultat fie el ori cât de mic, fără jertfă nu se înfăptuește. Un copil n'ar putea se existe fără jertfele sfinte ale mamei lui, lumea n'ar avea azi avioane și n'ar asculta radio fără jertfele experimentatorilor. Însă sunt jertfe care se aduc pentru un scop egoist, care deși arată pilda înălțătoare a tăriei caracterului și a renunțării, totuși nu ne emoționează așa ca jertfele pornite din suflet altruist sau aduse credinței și convingerii noastre.

E interesant se asemănăm jertfele păgâne cu jertfele care au de model jertfirea de sine ce ne-a fericit pe noi toți, „Jertfa” jertfelor a lui Isus Hristos. Popoarele păgâne în trecut îndepărtat ca și acum, au jertfit aceluia pe care ele și-au închipuit domnul vieților lor. Jertfa lor era rodul câmpiilor, vânatul pădurilor, animalul turmelor, sau prinsonierii războaielor lor. Câte odată au jertfit tineri și tinere fete chiar din tribul propriu dar totdeauna lucrul sau persoana jertfită s'a putut deosebi de jertfitorul. Știm că pe acei cincizeci de sclavi care au înmormântat pe Atila în albia Dunărei, i-au omorât cu săgetături să-i fie sclavi pe lumea cealaltă. Dar unde este aici renunțarea voluntară? Sărmanii, ei ar fi voit să trăiască. Sau tinerii pe care i-au jertfit popoarele păgâne zeilor lor trebuia prinși cu

forța, ei s'au anunțat nicidecum de jertfă. La Români, la poporul acesta, tare în acțiuni și suferinți, aflăm jertfiri de sine benevole, la figurile mari ale istoriei lor, dar aceste au rădăcinile lor în viața lor instinctivă și în mândria națională. Patricii aduc jertfele lor pentru patrie, și familie însă niciodată nu mor pentru un plebeu și sclav. Încă nici fecioarele zeiței Vesta nu-și jertfesc viața lor, pentru că atâtea avantaje exterioare au avut, că jertfa lor n'a mai fost jertfă.

Poporul ales, Evreii, au presimțit ceva din esența jertfei, dar cât departe este dela jertfele lor prin care au voit să-l împace pe Iehova îngrozitor, Dumnezeu tunetelor și al fulgerilor, de jertfirea de sine al unui Sf. Francisc de Assisi, care de fericirea cea mare că se poate jertfi cântă, devine poet El cel mai sărac se simte mai bogat, decât toți bogații pământului și abnegația a dezvoltat-o până la virtuozitate. Se poate oare asemăna jertfirea de sine a Evreilor cu aceea a Sfinței Tereza a Pruncului Isus? Tereza umblând căile copilăriei sufletești, dorește să ardă în iubirea lui Isus și spune: „De când am renunțat la mine însumi trăiesc viața cea mai fericită posibilă.” Și în alt loc: „Am ajuns acolo că nu pot să sufăr, pentru că toată su-

ferința e dulceată pentru mine”. E gata să-și jertfească și odihna de dincolo ca să se ocupe de noi presărând ploaie de trandafiri asupra noastră.

Cine cunoaște activitatea, altruistă jertfitoare și sfânta a lui Frideric Ozanam acela știe că este în aceea un element care lipsește din jertfele Ovreurilor: Iubirea.

Cu cât omenirea s'a depărtat dela starea ei primitivă cu atât jertfirea de sine a fiilor ei a luat formă mai desăvârșită. Iar un om cu cât poate mai mult și mai bine jertfi, cu atât este mai accesibil progresului culturii. De când Dumnezeu Omul s'a jertfit pentru noi și desbrăcând dumnezeirea lui a gustat moartea, de atunci omul știe, că jertfele aduse de el sunt expresia umanității lui. Prin jertfele se măsoară sufletul. Capacitatea de a se jertfi ca o energie potențială sfântă, dă fiecărei acțiuni tărie și avânt. Iar acțiunile aceste deosebesc omul de animale, care nu sunt capabile de jertfe adevărate, lucrând în ele numai instinctul.

Și colectivitatea în zădar tinde să absoarbă individul, în zădar crede comunismul că din indivizi nefericiți poate să făurească societatea fericită, în zădar seucid mii și mii oameni în numele colectivității, jertfa rămâne individuală. Iar

până când jertfa există persoana nu se va învoi să fie numai un șurub în mecanismul societății.

Jertfa adusă pentru alții este legătura între individ și între colectivitate, ea ne apără de extreme: să nu fim egoiști și să nu ne topim în masa tristă și primejdioasă a tovarășilor comuniști. În Congregația noastră într'o fericită zi de Februarie a anului 1935 ne-am întrunit, ca se pornim conform pildei Doamnei, Patronei și Maicei noastre pe calea jertferei de sine în interesul sufletului nostru și al altora. Este cert că Congregația aduce la suprafață și dezvoltă tot ce e mai nobil în sufletul femeii, pentru că pe noi Prea Sf. Fecioara ne-a chemat și noi am ascultat chemarea ei. Și ce s'a întâmplat cu noi? Noi, care înainte am trăit mai mult pentru noi și familia noastră, acum aducem jertfă și pentru alții. Dacă am fost ofensate ne călcăm pe fire și iertăm. Dacă din datorie ne-am rugat până ieri, azi ne rugăm din iubire. Primim adeseori Sf. Euharistia ce este cel mai frumos și sfânt rezultat. Ne interesăm de sufletul altora. Ne deranjăm pentru datorile noastre de Congreganiste. Înțelegem și promovăm interesele Acțiunii Catolice. Toate aceste arată că noi am înțeles că

în viața aceasta numai jertfa ne aduce o clipă de odihnă și-am înțeles că idealul nostru Maria, chiar jertfire de sine așteaptă

dela noi. Să cerem darul Spiritului Sfânt să rămă-nem până la moarte pe căile Congregației care sunt și căile pe jertfirei de sine.

Maică Preacurată, roagă-te pentru noi.

Cu multe laude imbracă Biserica noastră pe perla și floarea plină de miresme a neamului omenesc, pe P.C.V. Maria. Paraclisul la noi, litanie lauretană la latini — poate o cunoașteți — sunt pline de preafrumoasetribute, care vreau să arate înalta Ei demnitate, viața-i plină de majestate și virtu-fite ei strălucitoare.

Dar între toate laudele cele mai frumoase sunt: Maică nepătată, maică preacurată roagă-te pentru noi.

Ori cât de mult închinăm spre rău, totuși știm și putem prețui curățenia sufletească și până când firea noastră stricată ne pleacă spre păcat, în același timp însetoșăm curățenia sufletească și cu dor dorim eliberarea din jugul păcatului.

Pe cât este de natural pentru om slăbiciunea, căderea, pe atât este de remarcat dorul și iubirea curățeniei.

Nu este, nici nu poate se fie om pământean, oricât de păcătos să fie, ca să nu dorească suflet curat și să nu poată aprecia, curățenia. Și nu este greu de priceput. Vrem fericirea! Spre fericire suntem, creați, pentru că trăim, muncim și suferim!

Cât că mulți o caută pe căi greșite! Bătătoresc calea păcatului, se lasă robiți de patimi, ca să găsească fericirea. Dar vă întreb: cine a găsit vreodată fericirea pe calea păcatului? Mulți au pășit pe calea fărădelegii și aman s'au înșelat! Pentru câteva clipite — poate — și păcatele produc „mirajul“ fericirii, poate pentru câteva clasuri și patimile îl leagă pe omul cu simțuri rătăcite în beția fericirii apacente, dar jocul simțurilor trece repede și în locul lor vine amarul și durerea.

Încă n'am văzut om fericit pe pământ. Căci pe Ea, pe Vergura Maria, pe care

o fericesc toate neamurile pământului, nu am văzut-o, deși Ea este fericită pentru că comoara ei este din lăuntru în inima, în curățenia inimii ei.

Dumnezeu a iubit-o mult pe P. C. V. Maria! Pe Ea ales-o de mama Fiului său, prin Ea ne-a da pe Mântuitorul, dorința unică și ferbuite a popoarelor, care să impace pe Dumnezeul lezat și să ne deschidă raiul închis prin păcat. Pe lângă demnitățile aceste a trebuit să vină și darul și îndurarea dumnezeiască: „Că mi-a făcut mie mărite Cel Puternic“ zice Maria. N'a putut Dumnezeu să denege harul său special dela podoaba neamului omenesc.

Să vedem, ce haruri mari, ce lucruri mărite a primit Vergura Maria? Dacă cineva, atunci Dumnezeu este mai în măsură de a judeca, că ce este comoara, ce este mărteș, și ce este prețios. Cu ce comori a eopleșit-o dar El pe fica sa aleasă?

Bogăție nu-i dă, doar Maria este o fecioară săracă, care își câștigă pâinea ar lucrul mâinilor sale și cu ajutorul fusului și răsboiului.

Doar a înzestrat-o Dumnezeu cu mărire? Adnărat se trage din viața împărătească alui David și este

descendenta directă a marelui împărat, dar pentru ea aceasta este un njmica, căci a pus deja soarele strălucitor al împăraților evrei, descendenții târzii sunt cuprinși de rușine și amar, dacăși aduc aminte că puterea și mărirea vechje s'a spulberat. Nici lumea n'a împărtășit-o pe Maria în bucuriile ei, a trăit doar departe de lume, petrecând în rugăciuni și muncă.

Ce dar, ce comoară a dat dară — Dumnezeu mamei Fiului său? a apărat-o și de umbra păcatului! Trupul, sufletul inima ei nici pe o clipă n'a stat în slujba diavolului! Păcatul strămoșesc nu a atins-o, a păzit-o pe Ea iubirea dumnezeiască. În vârsta de abia doi ani, intră în slujba Bisericii, condusă de harul dumnezeiesc, ca să nici un vază păcatul omului și slăbiciunea lui. Nepătată este inima ei, așa devine locuința demnă, tabernaculul neprihănit al Fiului lui Dumnezeu.

Tatăl își găsește bucurie în Ea și fără șovăire îi dăruiește pe Fiul său unul născut, comoara s'a neprețuită.

Priviți ceruri și tu pământule, te uimește: chiar și Dumnezeu se pogoară de pe tronul său ceresc, bucuros

ia loc în Biserica cea mai frumoasă, pe tronul cel mai mareț, — în sinul preacurat al V. Maria!

Cea mai pompoasă Biserică, bucură-te, fii binecuvântată! Intru adevăr a făcut Ție mărite Cel Puternic și intru adevăr Te vor fericii toate neamurile.

Sufletul nostru cu dor dorește fericirea Mariei! Oare iubirea nemărgurita a lui Dumnezeu ne va închide calea către fericire? Acelaș, care a ridicat prin Maria neamul nostru, nu va lăsa să gustăm din fericirea Ei?

Este adevărat, că sufletul nostru vine pe lume întinat cu păcatul strămoșesc, dar n'a găsit oare Dumnezeu calea de a se curăți de acest păcat? Suntem saturați de închinări rele, ne împiedecăm des, violăm curățenia sufletului, dar oare Dumnezeu n'a găsit alifia pe rana sufletului nostru? Nu ne-a rânduit baie curățitoare? Dacă ne folosim de aceasta baie după prescriesele medicului dumnezeiesc, dacă ne îmbăiem în căldura părerii de rău, oare nu devenim frumoși și plăcuți înaintea lui Dumnezeu? Da! Cu bucurie ne privește Tatăl cel ceresc și minunea minunilor! și nouă ni-L dă pe unicul său Fiu, comoara sa neprețuită în sf. Euharistie!

Suflet curat, tu inimă omenească, iată și tu ești locuința, tabernaculul Regelui Regilor, al Domnului Cerului și Pământului! Ești asemenea Mariei. Cum Ea în sinul Ei, tu așa în inima ta porți pe Împăratul Isus!

Pentru mamele care plâng.

De unde oare mamele celor morți în floarea tinereții să ia tăria înfrângătoare de suferințe?

Care e oare taina resemnării, taina eroismului lor?

Nicăieri n'ar putea să o caute decât în amintirea despre fiii lor.

Morții, s'a zis, conduc pe cei vii. Nu suntem oare strâns legați cu trecutul din care ne vine principiul comun al vitalității? Și acest trecut, urmând cuvântului istoricului Daring nu constituie „ceea ce se afiă mai mult în prezent?”

Da, fără știrea noastră, foarte adesea, dar sigur, în baza unei elaborări continue și care leagă efectul de cauză, noi trăim din morții noștri. Ei gândesc în noi, ei lucrează în noi.

O tinereță, prima emoție care vă turbură inimile nu-i decât trezirea unui șir lung de gingășii dispărute.

Făcliile aprinse pe care alergătorii antici și le treceau din mână în mână la jocurile sacre și care azi strălucesc în mânilor voastre au fost aprinse de aceia

dintre ai voștri cari dorm uitați în țărână, unde veți dormi, uitați poate, la rândul vostru. Nimic nu-i pierdut în realitate din ceea ce face puterea și bogăția noastră de viață. Și a aceeaș lege de ereditate intervertește câte-o-dată tranzmisiunea darurilor și duce, ca să zicem așa de la descendent la ascendent o moștenire crescută. Copii pe care mamele îi plâng, acei cari au fost eroi, martiri și câte-odată sfinți întorc mamei lor mai mult decât au putut ele să le dea.

Ei retrăesc în ele nu numai prin farmecul dureros dar încă nesfârșit de dulce a mângăierilor duse, ci printr'un fel de efluviu mai viu încă și mai fecund decât amintirea tuturor gingășiilor, prin mireasma misterioasă care se deprinde din virtuțile și din sacrificiile a căror încoronare nemuritoare a fost o moarte sublimă.

Fii au fost bravi, generoși, răbdători în fața suferinței, eroici în moarte. Pentru ce mamele ar fi inferioare iubiților lor deveniți modelele lor? Oare nu se adaugă la propria lor conștiință o nouă conștiință pentru ca să o conducă și s'o măriască în căutarea unei virtuți mai înalte? *Defunctus adhuc loquitur.*

Vocea copilului se aude mereu, mângie, înștiințează, certă câte-odată căci datorita e neîngăduitoare pentru acelea care plâng. Ce mamă creștină nu și-a auzit copilul mort? Și ce mamă a îndrăznit să nu i se supună când vocea zicea: Devotează-te, sacrifică-te pentru cei cari rămân.

... Și se hotărăște să trăiască, sacrificându-se iubind mereu pentru a asculta pe cel iubit.

Merge penibil cu capul încovoiat, cu ochiul în gol, înainteză fără bucurie, poate fără indemn pe drumul zilelor. Și drumul, câte-o-dată, pare fără sfârșit, drumul care conduce la locul acesta din urmă unde inima s'a și așezat în întregime, la pământul acesta pentru care anticii cereau zeilor să-l facă mai ușor, acolo unde copilul doarme, unde ar vrea să doarmă cu dânsul în tihna odihnei nesfârșite. Dar merge, oricum. Umbra eroului dispărut merge ea însăși înaintea mamei ca raza unei stele prietene... Și e o forță.

Fiul a știut să moară, mama va ști să trăiască.

I. Brugerette.

Trad. O. C.

Pentru comitetul răspunde: Titu Berinde

La răspântie de veacuri.

„Că s'a pogorit diavolul la voi cu mânie mare știind că puțină vreme are”
(Apoc. 12. 12).

Care dintre noi nu-și dă seama de nesiguranța oarbă prin care dibuim besmeteci în căutarea unei pârghii de rezistență, fie ca indivizi, fie ca fiii colectivității din care facem parte? Care nu simte fiorii unei apropiate lovituri providențiale? Fără ca să vrei, îți sună în urechi infernalul sgomot ce însoțește orice surpare de așezământ.

În ceasurile premergătoare unui cutremur, se întâmplă adeseori că animalele devin neliniștite și încep să alerge. Un groasnic cutremur, o nouă nuntă a Satanei care ca mâine va cuprinde în flăcări pământul, trezește în inimele noastre astfel de neliniște, aceste spas-uri, aceasta panică chinuitoare. Ceva trebuie să se întâmple.

S'a părut într'un timp că Satana își luase pentru totdeauna nădejdea de-a mai agita spiritele oamenilor rămași cu viață din mila lui Dumnezeu, de pe urma tributului diabolic de comori risipite, averi prefăcute scrum și cunuse, opere strivite în chip tiran și a milioanei de vieți răpite în modul cel mai barbar. Oamenii promisese răpiti și întoarcere. Statele au așezat la baza vieții lor politice și sociale, Religia, ca stâlp de trăinicie. Viața intrase în normal Părerea a fost iluzorie. În curând s'a dovedit că totul e o minciună.

Satana a luat alte șapte spirite și s'a întors din nou să locuiască în casa de unde fusese alungat în chip vremelnic. Iubirea dintre oameni a scăzut. Păcatele au crescut și ca număr și ca invenție. Parcă asisti la un concurs în care oamenii se dau la întrecere cum să-și bată joc în mod mai obrasnic de Dumnezeu. Murdăriile, incestele, orgiile — au crescut simțitor și au rustificat mințile, au tocit conștiințele ca să nu se mai inspăimânte de auzul lor.

În viața politică și socială a intrat desmățul, mituirile, fraudele, violarea drepturilor, trădările, minciuna și toate celelalte lucruri nerușinate cari se țin lanț fără nici o frică de justiția omenească și dreptatea lui Dumnezeu. Religia a fost isgonită din inimile oamenilor. Numele lui Dumnezeu a fost șters de pe frontispiciile Patriilor. În

unele țări s'a pornit războiul fățiș contra lui Dumnezeu. Desfășurarea vertiginoasă a evenimentelor ce se petrec în jurul nostru e exemplul cel mai tipic. Comunismul a cărui armă este brutalitatea și a cărui efect este ruina și distrugerea a prefăcut într'un teatru de foc și sânge, fețele țărilor peste cari s'a abătut.

Va zice cineva că pentru țările cari nu cunosc grozăviile acestui biciu nu est nici un pericol, căci în aceste țări, Religia e la baza vieții de stat. O! vai, nu! de trei ori nu! Pentru că și în aceste țări, Religia este tolerată numai de paradă, de formă. O singură privire amănunțită te convinge că totul e numai de formă goală, festivități solemne, ridicări până'n slavă a „statului național și creștin până'n măduva oaselor“.

Dar oratorul, înaltă față de excelență, bărbat de stat, deputat sau ce-o fi el, mai alaltă ieri fusese poate amestecat în vre-o afacere rușinoasă păgubind statul a milioane, dând mâna de vânzător vrăjmașilor țării sale, sau făcând parte din vre-o înaltă treaptă a asociațiilor francmasono Comuniste, atât de dăunătoare statului și bisericii. Unde mai este siguranța zilei de mâine? Pe ce se mai reazămă întreaga rânduială actuală?

Suntem în preajma unui nou an. Nu știm încă nici cum se va începe; de unde am putea să știm cum se va sfârși? Nu se știe dacă anul ce vine va aduce sau nu o nouă încăerare, un nou măcel, sau peste inimile răsvrătite și agitate se va pogori, pacea Pruncului din Betleem. Este în voința lui Dumnezeu să ne pedepsească sau să se milostivească spre noi după cum va binevoi Maiestatea Sa divină. Un lucru însă e cert: Un război s'a început deja de mult. De-o parte sunt

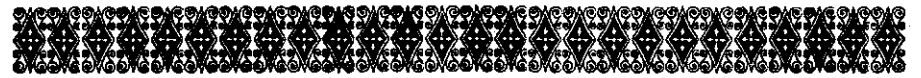
cei din jurul crucii de pe Golgota, răscumpărați de păcatele lor prin sângele Mielului, înrolați sub steagul alb al păcii lui Isus cari au jurat să moară pentru El.

De altă parte sunt cei ceau pornit războiul contra lui Isus cei ce-l baljocoresc și vreau să-l detroneze și să-i desființeze regatul Lui. Lumina se luptă cu Intunerecul, Adevărul cu Minciuna.

Catastrofa care va urma va fi numai sfârșitul acestui război dintre oamenii Satanei și oamenii lui Dumnezeu.

Cum așteptăm noi acest sfârșit? Cum petrecem timpul pe care-l mai avem? „Noi zicem: Mai este vreme, nu va

veni încă sfârșitul“. Dar vai! cum ne înșelăm!... Satana știe că „puțină vreme are“ și de aceea dă zor ca să-și mărească numărul închinătorilor lui. Creștinule, se apropie zi de zi, ceas de ceas, mânia lui Dumnezeu, care va fi cu atât mai înverșunată, cu cât va întârzia mai mult. E vorba de mântuirea sufletului tău. Azi, Domnul te strigă prin semne, minuni și pildele sfinților, ca să te întorci, întoarce-te azi, nu mâine, căci mâine e târziu. Domnul îți va închide ușa milostivirii Sale și-ți va zice: „Am strigat și nu m'ai ascultat. Pentru aceea, eu încă voi râde de pieirea ta“ (Pilde 1. 24). Ion Pușcașiu

Carte deschisă Către robul lui Dumnezeu, Cucernicul Părinte Paroh protopop ortodox Mihai Munteanu în Sighet

Cucernice Părinte,

Dintre multele puncte ce ne despart, am căzut de acord asupra unuia: mâhnirea provenită din nrecunoștința oamenilor. Și când e cazul, când sa întâmplat cu Cucernicia Ta în Dumineca trecută, că de pe două fronturi de odată să culegi flori brumate de nrecunoștință, văzându-te, la sfințitul soarelui, atât de abătut, ca să nu te jignesc în cunoscute-ți umilință, care numai dela Tatăl ceresc așteaptă con-

solare, nu spun că te-am compătimit ci numai că, judecând omeneste, am găsit motive care îndreptățeau mâhnirea Cucerniciei Tale.

Și ai crescut Cucernice Părinte în ochii mei când urmărindu-te te-am zărit intrând în modesta-ți locuință, câștigată de bună seamă din dăniile enoriașilor și cu ochii sufletului te-am văzut prosternându-te înaintea icoanei, suspinând cu Ezechiil: „Gânditumam înaintea ta Doamne, la

toți anii mei în amărăciunea sufletului meu". De buna seamă te gândea-i cucernice Părinte la bătălia pierdută în Sighet pe chestia Redutei și cea din Valea Hotarului, unde cei convertiți mai mult cu jertfe materiale și cu ajutorul unei administrații păcătoase decât cu apostolie în cea zi pentru Cucernicia Ta, sigur memorabilă, în masă te-au părăsit.

În sufletul Cucerniciei Tale în acel moment de desnădejde am descoperit o notă care însuflețea pe vremuri mucenicii.

Aceasta iluzie însă repede mi-a dispărut, căci adierile vântului de seară aduceau suspinurile Cucerniciei Tale, găsite în cartea dreptului Jov: „Piară ziua aceia și să nu se numere între zilele anului”.

Ca om te-am înțeles Cucernice însă nu ca preot. Te afixai și mulți te credeau, că ai descins în Maramureș ca să îndrepi tot ce e putred. Aveai, ca să nu te jignesc, curajul în cuvintele evanghelice: „Îndrăzniți că eu am biruit lumea” și te-a ajuns decepția, că Maramureșul te-a biruit. Înțeleg Mara-

mur atât unit cât și ortodox.

Eu personal mărturisesc că mi-ai fost simpatic Cucernice Părinte, căci aveam convingerea, că până când Cucernicia Ta ții în mâna destinele ortodoxiei în Maramureș, pentru biserica unită, iartă-mă pentru sinceritate, nu reprezinți nici o primejdie. Și până când te lupt cu atâta abnegație „Pentru Episcopia ortodoxă din Maramureș”, putem să durmim, atât Uniți cât și ortodocși liniștiți.

Ma supărat însă un singur fapt. Nu ți-am stat în cale unsprezece luni în parohia mea și nu am plâns nici de abuzurile pe care le-ai făcut Cucernice cu tot aparatul Administrativ. Am zis și eu ca cineva, — pe care de bună seama îl cunoști din Sfintele Scripturi — căci te știu, că mai cu drag răsfoiești hârțile aceștei cărți, decât ale Băncii Naționale Române că dacă lucrarea Cucerniciei Tale e dela Dumnezeu, eu dejaba mă lupt contra ei. Și acuma când cei convertiți au revenit la matcă, s'a văzut că nu e dela Dumnezeu. Și când te-ai convins și Cucernicia Ta despre aceasta na-i fost nici obiectiv și nici loial.

Nu mă așteptam nici când ca să-ți recunoști Cucernice înfrângerea. Dar nu mă așteptam nici la aceia, că oameni de încredere ai cucerniciei Tale, în ziua și ceasul revenirii la matcă a credincioșilor să alerge la Jandarmerie ca să reclame că în Valea Hotarului se înjură Regele și că se face un act anti-patriotic, și de atunci Jandarmeria e în plină activitate, Citațiile și audierile se țin lanț.

Cucernice, acest jestnu e nici cavaleresc și nici creștinesc. Nu voiești a-ți recunoaște înfrângerea. Bine. Te voi constrânge de a o recunoaște.

Ca cuvânt înainte acelor ce vor urma, cred că ajunge atât.

La revedere Cucernice.
Paroh. Iuliu Ardeleanu

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Reuniunea Internațională dela Roma referitoare la cinematograful catolic

Înainte de închidere Expoziției mondiale a presei catolice dela Vatican, la sfârșitul acestui an 1936, când s'a sărbătorit al 80-a aniversar dela nașterea Sf. Părinte, și când Suveranul Pontif a dat lumii Enciclica „*Vigilanti cura*” Centrul Catolic al cinematografului, de acord cu comitetul Congreselor de manifestări a Expoziției Vaticane, organizează la Roma o Adunare a tuturor acelor care se interesează de chestiunea cinematografică din lumea catolică.

Scopul principal al acestei reuniuni este de a exprima Sf. Părinte recunoștința catolicilor pentru Enciclica care a atras

atenția lumii asupra problemei importante, atât din punct de vedere social cât și din punct de vedere moral pe care o pune cinematograful și de a da tuturor celor cari fac apostolat posibilitatea de a primi glasul Vicarului lui Hristos cuvântul credinței care incurajează totdeauna la facerea binelui.

Cei cari se ocupă de mișcarea cinematografică catolică vor putea profeta de participarea la această adunare printr'un schimb de idei văzând realizarea colaborării mutuale dorită în Enciclica sus amintită.

În acest scop, Centrul Catolic al cinematografului, invită să ia parte la această adunare

toți acei cari — încredințați cu această sarcină de autoritățile bisericești complete — se interesează de apostolatul catolic prin cinematograf, și un număr cât mai mare posibil de directori de cinematografe catolice.

Adunarea va avea loc la Roma în a doua jumătate a lunii Decembrie și va dura trei zile (17, 18, 19 Decembrie).

Pentru catolicii streini este o ocazie totodată, de a vizita Italia. Măsurile luate de autoritățile italiene favorizează călătoria streinilor prin înlesnirea considerabile acordate pe căile ferate și le permite realizarea unei importante economii prin schimbul zilei turistice, la băncile și organizațiile de turism din streinătate.

Pentru orice informație privitoare la „Reuniunea Cinematografului” a se adresa la Comitetul Congreselor și Manifestatorilor (Borgo S. Spirito, 7, Rome).

Calendar săptămânal.

29 Nov.—5 Dec. 1936.

29. Dumineca XIII. În. Sf. Cruci
ap. Efez 4, 1. Evg. Luca 18, 18.
M. Paramon † 250
30. Luni ap. Andreiu † 62
1. Marți Prof. Naum
 2. Mercuri Prof. Avacum
 3. Joi Prof. Sofonie
 4. Vineri M. Varvara
 5. Sâmbătă C. Sava

Nefericit ești, dacă ceace-ți spun aci nu te interesează și ești din aceia ce dau exemplu de lux.

Da, adevărat, vreau ca omul să se conformeze situațiunii sale: ești bogat, arată-te deci generos.

Dacă nu dai pentru cauza mea, cui te vei putea da din iubire pentru mine?

Și dacă nu mă prețuiești indestul pentru a da din iubire pentru mine, ce bine vei găti care să fie demn de tine.

Toate acțiunile bune se fac pentru mărirea cuiva, pe cine vei prea mări cu ale tale?

Servitor nefolositor tu te cauți și nu-mi slugești. Arbore steril: tu nu-mi dai fructe.

Discipoli mai dintâi, demni de numele lor și au depus bunurile la picioarele apostolilor. Și tu refuzi să dai prisosul tău pentru cel mai sfânt dintre apostolate!

„Creștinul Activ” G. Palau s. j.